

Modalitat **Poesia:**

Guanyador: **Rafel Folch Monclús**

PLAÇA DEL DUBTE

La Història recorria la Baixada de la Glòria,
després d'anys instal·lada al carrer de la Fortuna,
avançava altiva, poderosa, escortada per exèrcits vencedors.
El seguici aixecà la seva tenda al carrer de l'Avenir,
delerós d'entrar en combat
vers el passatge que mena al passat.
Del carrer de la Fortuna ningú no en sap res,
en quedaren només uns pocs residus de la lluita de classes,
que ni els literats ja no cobegen glossar en les seves cròniques.
Avui, el carrer del Sol està cobert d'ombres i de boira,
ell, que presumia d'acollir l'aixovar i la memòria dels pobles,
els baluards que s'alcen amb fúria sobre el no-res.
Jo, en canvi, m'he mudat a la plaça del dubte,
en un pis sense adreça.
És petita, la plaça, sense gaires encants, un xic poruga.
Tot i que ja era aquí molt abans que la ciutat fos una ciutat,
(i d'això no en fa pas gaire)
el passat no hi ha volgut deixar cap empremta ni història coneguda.
En som pocs veïns, tampoc no ens coneixem gaire,
però hi viuen bé, diuen, a la plaça del dubte,
és assolellada, plàcida, poc ostentosa,
i encara que els mapes l'han esborrada,
s'obra en un bon indret, prop del mercat,
de la feina, de la mar, de la nit, del barri on s'apleguen les certeses.
Quin estrany arquitecte la imaginà?
Un romàntic, potser? Un descregut? Alguna mena de geni?
Cada matí floreixen puntualment i esparses les roselles al balcó,
mentre els llums dels fanals destermen la llarga vigília

i les hores insomnes dels dementats i els insensats.
No, les visites no es deturen davant la porta de casa,
car es fa difícil trobar convidats amb qui passar,
asseguts enfront els contraforts de la plaça
i sense més, la tarda dels diumenges.
Tal vegada algun viatger s'hi atura cercant respostes
a la ruta que li dibuixà la vida, en un pedaç de paper,
tot just al sortir de casa.
M'he mudat a la plaça del dubte,
qui sap si per sempre, qui sap si caldrà refer la bossa,
però els llibres que recullen les engrunes
del passeig de la Història ho van oblidar,
és aquí, i no arreu, on es congrien al capvespre,
lliures i embriacs,
els records, les hores passades, i els primers amors.